

Ivana Đula
Milica Sinkauz

NIŠTA STRAŠNO

LICA:

Pripovjedač

Dijete

Mali Strah – strah od samoće

Mama Strah – strah od nepoznatog

Tata Strah – strah od mraka

Strah blizanke – strah od dubine i visine

Brat Strah – strah od čudovišta, raznoraznih

Šišmiš Strašni - kućni ljubimac

Učiteljica Fobija

Strahovi – učenici Strašne škole: Jedan od strahova, Drugi od strahova, Treći od strahova

SCENA UVODNA

Priča počinje na dječjem terenu.

Vidimo malu priliku snenu.

Gasi se svjetlo.

Pali se mrak.

Dijete:

Svjetlo molim. Mraka se bojim.

Pripovjedač:

Kako, molim?

Dijete:

Mraka se bojim.

Pripovjedač:

Zar takvo što postoji?

Ima tu još netko tko se mraka boji? (*preplašenim licima u publici*)

Ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti ... I ti?

U redu.

Ja se predajem.

Od mraka odustajem.

Pali lampicu noćnu, malu, ali protiv mraka moćnu.

Je li sad bolje?

Dijete:

Priču molim. Još uvijek se bojim.

Pripovjedač:

Priču? Hm.

Kad bolje razmislim,

za sve one što se boje,

neke priče i postoje.

Znam jednu baš takvu. To je najzabavnija, naj zabavnija, ma najza bavnija... To je zapravo najzabavnija priča koju sam ikad čuo. Ali, kad još malo bolje razmislim, nije to za vas. Nekako ste malo... premali... dobro, ti možda nisi... malo ste preprestrašeni... Možda drugi put! Laku noć!

Dijete:

Mi premali? On se šali.

Hoćemo priču i to odmah!

Priča, priča, priča!

Pripovjedač:

Sigurni ste da vas nije strah?

Dijete:

Pričaj!

Pripovjedač:

Da pričam? (*nestrpljivcima u publici*)

Dobro. Nek' vam bude.

Ovo je priča malenog bića

ili je maleno biće iz priče.

Možda je priča prepuna bića

ili su bića prepuna priča.

Ne, to je priča o biću

i o vama što slušate priču.

Dijete:

Molim, prestani me zbunjivati.

Toliko mi da ću početi snivati!

Priča o biću ili biće priča ili je priča nekoga bića?

Što je sad ovo? Daj mi neko novo slovo!

Tko je to biće iz te tvoje priče?

Pripovjedač:

Malo je nezgodno za reći,

najbolje da ispriča netko treći. (*uperi prst u neko malo hrabro lice u publici*)

Dijete: (*ljutito, u nedoumici, malim prijateljskim licima u publici*)

Prestrašno je kako o tom biću priča priču!

Pripovjedač:

Što si rekao?

Dijete:

Priču!

Pripovjedač:

Ne to, ono drugo!

Dijete:

O biću.

Pripovjedač:

Ma ne, ono prvo!

Dijete:

Prestrašno?

Pripovjedač:

Da, tako je! To je ono što je! Od toga se priče kroje!

Što je, tu je! Već na priču nalikuje.

Dijete:

Ma tko?

Pripovjedač:

Maleno biće iz naše priče

koje te može jako prestrašiti

jer ono se rodilo da bi moglo plašiti.
Kad god se pojavi, oduzima dah,
pogađate djeco: to je Strah!
Čim kažeš "Bu", on je već tu.
Bu!

*Pripovjedač gasi lampicu noćnu, malu, ali protiv straha moćnu.
Dijete se skriva tako što se preko glave prekrije.
A onda se pojavi se Mali strah, spreman oduzeti dah.*

PREPRESTRAŠNI RAP

Malog Straha:

Hej, bok, mah, mah!
Zovem se Strah, Mali Strah.
Da vam kažem za početak
ja sam rođen jedan petak.
Iako sam jako plah,
rekli su mi: Bit ćeš Strah!

Strašna mama, Strašni tata,
čak i Strašnog imam brata
sestre Strašne, i to dvije,
meni lako bilo nije.

Ja u školu idem strašnu,
jako strašnu, nenadmašnu.
Tamo svi su strašno strašni
u plašenju nenadmašni.

Zbor Strahova:

Plaši, straši, reci Bu!
U mraku smo uvijek tu.
Strahovito grozan budi,
strah i trepet sviju ljudi.

Mali Strah:

Strašan moram bit i ja,
jako strašan, nenadmašan.
Malo strah me strašan biti,
teško mi je strah svoj kriti.

Ali dat ću sve od sebe
da preplašim čak i tebe
na svoj šesti rođendan
bit ću prepreprestrašan!

Zbor Strahova:

Plaši, straši, reci Bu!
U mraku smo uvijek tu.
Strahovito grozan budi,

strah i trepet sviju ljudi.

Zbor se strašnim smijehom nasmije.

(od uha do uha) Buahahahaha!

Pripovjedač upali lampicu noćnu, malu, ali protiv straha moćnu.

Svi strahovi nestanu, netragom, kako su i došli, nije sasvim jasno kamo su pošli.

Pripovjedač:

Ako se još niste prestrašili ove priče, idemo potražiti naše malo biće.

Kamo je nestalo, gdje li se skrilo, maloprije je upravo ovdje bilo.

Dijete: *(pod svjetlom hrabriji, vrhom nosa proviri)*

Baš ovdje?

Pripovjedač:

Šššš! Možda se i ono prestrašilo? Da pokušamo zajedno u njegovu kuću uć? Pssst! Imam ključ!

SCENA PRVA

U domu obitelji Strah.

Zidovi uplašeni obiteljskim portretima.

Za doručkom strašnim sjede Mama Strah, Tata Strah, Brat Strah, Strah Blizanke i Mali Strah.

Tata Strah čita StrahNovosti.

Na ramenu Malog Straha sjedi kućni ljubimac, Šišmiš Strašni.

Pripovjedač:

U obitelji on se rodio strašnoj.

Prva riječ mu je bila "Bu"

i dok nije sasvim znao zašto je tu.

Tradiciju plašenja nastaviti mora,

postati nečija noćna mora.

Mali Strah:

Mama, mama, mama, mama, ma ma, ma ma, mama, maaa maaa...

A kakav je bio moj djed?

Mama:

Jutros strašno mi dosaduješ.

Tvoj je djeda bio strah hvale vrijedan.

Njegova žena, tvoja baka,

bila je prava kraljica mraka.

Mali Strah:

A moj je tata toliko mrak

da i Mraka od njega uhvati strah!

Obitelj se prestrašnim grohotom nasmije.

Svi: Buahahaha!

Tata: *(strašni pogled s novina digne)*

Hvala ti sine, al' nek' te ne brine,

jednom će i tvoje ime

strašne doseći visine.

Mali Strah:

Misliš, postat ću veliki strah?

Tata:

Tako je sine, i nećeš više biti plah.

Vrati strašni pogled na novine, vijest po vijest ga nešto brine, al' u strašnom pomračenju i velikom razočarenju, ideja mu jedna sine pa kaže...

I vidiš, sine, nema puno strašnih vijesti,

ali ja se ne dam smesti.

Strašni doručak idemo jesti.

Strašan vam tek!

Mmm! Strašno je ukusan!

Od sad pa ostatak dana,
plašit ću sa sviju strana.
Napravit ću puno štete,
djeci će srca bježati u pete.
Bit ću mračan, bit ću mrk,
sva će se djeca dati u trk!

Obitelj se najstrašnjim smijehom nasmije.

Svi:
Buahahaha!

Pripovjedač:
Da, djeco, dobro ste čuli.
Njegov je tata Strah od mraka.
Strah od nepoznatog je njegova majka.
Strašni je brat svladao zanat.
Pravi je ponos za svoju strašnu vrstu,
čudovišta razna u malom ima prstu.
A tek sestre blizanke, po strašnosti jednake.
Dubina i Visina, pa gdje toga ima?
Toliko je strašna ta obitelj Strahova
od Nepoznatog, Čudovišta, Dubina, Visina, Mrakova.
A gdje je tu naš Mali Strah?
Jesam već spomenuo da je malo plah?

Mali Strah:
Mama, mama, maaaa maaaa, mamamamamamamamama!
Zašto ja moram biti baš strah od samoće?
Meni se to baš ne hoće.

Mama:
Kaže se: Ja to baš ne bih htio. A što bi ti sine bio?

Mali Strah:
Možda strah od pranja ruku.

Strah Blizanke:
Pranje ruka nije naša struka.

Mali Strah:
Dobro. Onda strah od špageta?

Brat Strah:
To bi bila prava šteta.

Mali Strah:
Strah od kiše?

Mama:
Joj, prestani više.

Mali Strah:

Šišmiš kaže da govoriš tiše.

Mama:

A ja kažem da loše ti se piše.

Idemo djeco: knjige u torbu, torbu na sebe, sebe u školu.

Idemo, van! Nemam cijeli dan!

Mali Strah krene van, ali ne sam.

Šišmiš Strašni na rame mu sjeo, za školu zreo.

Al' je njegov mali plan, u zadnji tren, eto, zaustavljen.

Mama:

A kamo si ti sad krenuo? Stani!

Ti ne ideš vani!

Škola je samo za strahove male.

U školi se strahovi plašenju uče.

Netko mora biti i čuvar kuće.

Strahovi zatvaraju strašna vrata na kojima stoji natpis u boji: "Pazi, oštar šišmiš!"

U tom trenu dosta glasno, začuje se školsko zvono, jasno.

SCENA DRUGA

*Učionica, paučine prepuna, školske klupe, ploča, krede u svim bojama.
U uglu strašno neobična maketa - maketa djeteta.*

Pripovjedač:

Što je ono? Školsko zvono?

Dijete:

Isto kao naše zvuči.

Pripovjedač:

Al' se nešto drugo uči.

Prisluškuje, iako prislušivati pristojno nije.

Plašematika? Hm...

Dijete:

To je valjda kao matematika.

Pripovjedač:

I dalje prisluškuje, iako to i dalje pristojno nije.

Kako, molim? Strahopoštovanje? Kakvo je to čudno znanje?

Strah i trepet? Stvarno jako čudan predmet.

Moram priznat', neobično!

Sve me ovo uspjelo smesti, morat ću malo u zadnju klupu sjesti.

Idemo skupa.

Ili vas je strah?

Još jedanput, kao prvi put, oglasi se ono, isto strašno zvono.

Još glasnije, još jasnije.

Učiteljica Fobija:

Strašno vam jutro, strahovi!

Strahovi:

Strašno jutro, učiteljice Fobija!

Učiteljica Fobija:

Nastavimo gdje smo jučer stali, strahovi moji mali.

Tko će mi reći, što je ovo?

Najdužim štapom što ga je našla, kao da ju je lagana mučnina snašla, pokazuje prije spomenutu maketu, najneobičniju na svijetu.

Strahovi:

Dijete! Dijete! To je dijete!

Učiteljica Fobija:

Tako je, bravo!

A sjeća li se netko kakve štete radimo kada ugledamo dijete?

Strahovi:

Plašimo! Strašimo!

Učiteljica Fobija:

Odlično, ali kako?

Što biste, primjerice, napravili da se sada ovdje pojavi dijete?

Jedan od strahova:

Pravo dijete?

Drugi od strahova:

A ne dijete od makete?

Učiteljica Fobija:

Da, pravo pravcato dijete.

Jedan od strahova:

Ja bih ugasio svjetlo!

Učiteljica Fobija:

Odlično.

Treći od strahova:

A ja bih upalio mrak, ravno u njega!

Učiteljica Fobija:

Sjajno! Pred tobom svijetla je budućnost!

Da čujemo još koju mogućnost.

Brat Strah:

Ja bih mu rekao: Bu!

Učiteljica Fobija:

Hm... Ništa novo, ali može i ovo.

Još netko?

Visina:

Ja bih ga popela na vrh ormara!

Dubina:

Daj pet, stara!

Učiteljica Fobija:

Buahahaha, da na vrh ormara!

Strah se nikad ne odmara,

kaže izreka mudra i stara.

A ja kažem da imate dara!

Bravo, strahovi moji!

Kada pogled na njega svrati, Malom strahu se obrati.

A ti? Što bi ti napravio?

Mali Strah:

Možda bih mu neko... pitanje postavio?

Učiteljica Fobija:

Pitanje? Neobično! Možda snujem?

Prvi put da takvo nešto čujem!

Pitanje još nikog prestrašilo nije.

Sljedeći put ispeci pa reci,

a sad ćemo ponoviti sve o djeci.

Ako dijete ima dara

Čudovišta razna stvara

Pod krevetom, iz ormara...

Dubina i Visina:

Strah se nikad ne odmara, učiteljice Fobija!

Učiteljica Fobija:

Tiho!

Pali svjetlo, gasi mrak,
samo da ga nije strah.

Ponekad se boji, zato,
svega što je nepoznato.

Katkada se plaši, stoga,
vještica i babaroga.

Jedan od strahova:

Babaroga sa sto noga.

Drugi od strahova:

I pauka, vukodlaka.

Treći od strahova:

I dvonoga i stonoga.

Učiteljica Fobija:

Tiho, molim!

Gdje sam ono bila stala?

Ne znam je li strah il' trepet,
šišmiševih krila lepet

Najstrašnije mu je, znaj,
kada dođe strašni zmaj.

Od vuka mu strašna muka.

Pa ga prestraši dubina.

Dubina:

To sam ja!

Učiteljica Fobija:

Pa ga preplaši visina.

Visina:

To sam ja!

Učiteljica Fobija:

Tiho vas dvije! To pristojno nije!
Gdje sam ono bila stala, prekidala moja mala?
Najveći je ipak bauk
kada pojavi se pauk.

Jedan od strahova:

Pa i nije neki nauk
biti strašan kad si pauk.

Učiteljica Fobija:

Tiho, molim!

*Najdužim štapom što ga je našla, kao da je lagana mučnina snašla, opet pokazuje na maketu,
najneobičniju na svijetu.*

Grli jastuk, stisne medu,
mamu, tatu, sve po redu
Pali svjetlo, gasi mrak,
Samo da ga nije strah.
Stoga, strahovi moji mali, znate što vam je činiti...
Gasite svjetlo, palite mrak,
samo da ga bude strah!
Da vas čujem!

Zbor strahova:

Gasi svjetlo, pali mrak,
Samo da ga bude strah!
Gasi gasi svjetlo, pali mrak,
Samo da ga, samo da ga bude strah!

Učiteljica Fobija:

Bravo! Dosta strašno, rekla bih.
Nenadmašno nije, al' je bolje nego prije.
U vježbi je spas.
Idemo, strahovi, svi u glas!

Zbor strahova:

Gasi svjetlo, pali mrak,
Samo da ga bude strah!

Pripovjedač:

Strašno zvuči ovo što se ovdje uči.
Strah me više nego prije.
A vas?
Je ili nije?

Strahovi sve strašnije, gotovo nenadmašnije, ponavljaju vježbu strašnu.

Zbor strahova:

Gasi svjetlo, pali mrak,
Samo da ga bude strah!

Gasi gasi svjetlo, pali mrak,
Samo da ga, samo da ga bude strah!
Bu bu bu bu!

Pripovjedač:

Pobjeći ili ostati, to je pitanje.

Zbor strahova:

Bu bu bu bu!

Pripovjedač:

Je li časnije ispod klupe se skriti i tresti se od straha prejakog, il' hrabro pobjeći glavom bez obzira?
Ostati ili odustati, izdržati ili posustati?

Učiteljica Fobija:

Tiho, molim! Sat plašinskog sada je na redu.
Molim, dodajte mi kredu. U boji.
Čime smo se na prošlom satu mučili?
Nadam se da ste kod kuće naučili!
Tko ponovio nije, bolje da se skrije.
Pod klupu!

Pripovjedač:

Znao sam da bilo je pametnije
hrabro pobjeći, i to što spretnije.

Učiteljica Fobija:

Vidim u rasporedu strašnu Abucedu.
Da vas čujem!

*Strahovi strašnu ponavljaju ABUCEDU, slovo po slovo, po strašnom redu:
plašeći, strašeći, cvokočući, hučeći, bučeći, grmeći, šušteći, šumeći...*

Strahovi:

Aaaa
Buuu
Ceee
Deee

Dubina i Visina:

Učiteljice Fobija, nema više krede! U boji.

Učiteljica Fobija:

Tiho! Glasno!
Ponavljaj jasno!

Strahovi:

Aaaa
Buuu
Ceee
Deee

Dubina i Visina:

Učiteljice Fobija, glede krede...

Učiteljica Fobija:

Dosta vas dvije!

I ti! I ti!

Gdje smo ono stali, strahovi moji mali?

Strahovi:

Aaaa

Buuu

Cccccc

Ddd

Ha ha hi hi ho ho huu

Frrr Grrr Uuuuuuu

Ssss

Šššš

Tttt

Aaaa

Buuu

Učiteljica Fobija:

Tako je, kad čuješ Bu, ti si već tu.

U dječjoj javi, dječjem snu.

Dijete:

U dječjoj glavi?

Učiteljica Fobija:

Javi! Rekla sam javi, strahovi moji mali.

Svako dijete neka se plaši.

Postati morate jako strašni.

U plašenju nenadstrašni.

U strašenju nenadplašni.

Dok plan strašni ja svoj kujem, da vas čujem, da vas čujem!

Strahovi:

Bu!

Učiteljica Fobija:

Glasnije!

Strahovi:

Bu!

Učiteljica Fobija:

Jasnije!

Strahovi:

Bu!

Učiteljica Fobija:

Strašnije!

Strahovi:

Bu!

Učiteljica Fobija:

Opasnije!

Strahovi:

Bu! Bu! Bu! Bu!

Bu! Bu! Bu! Bu!

Bu! Bu! Bu! Bu!

Bu! Bu! Bu! Bu!

Kada pogled na njega svrati, Malom strahu se obrati.

Učiteljica Fobija:

Mali Strah, ti si zbilja jako plah.

Glasnije! Jasnije! Strašnije! Opasnije!

Mali Strah:

Bu. Bu. Bu. Bu.

Ne mogu.

Učiteljica Fobija:

Tako nećeš preplašiti ni stonogu, a kamoli dijete.

Ne možeš, kažeš?

A ja kažem: Možeš, moraš!

Hajde, vježbaj! Plaš, plaš, plaš!

Mali Strah:

Pomalo plaho, ne baš strašno.

Nikako nenadmašno.

Plaš, plaš, plaš!

Učiteljica Fobija:

Čuj! Sutra je tvoj velik dan!

Stoga moraš biti strašan, strašno strašan, nenadplašan!

Mali Strah:

Oprostite, učiteljice Fobijo, nisam siguran da želim.

Mislim da se tome svemu čak ni ne veselim.

Učiteljica Fobija:

Čak? Kakav je to zaključak?

Ne veseliš? Neobično! Možda snujem?

Prvi put da takvo nešto čujem!

U cijeloj svojoj karijeri,

nikad nisam prisustvovala ovakvoj barijeri.

U tom se trenu, dosta glasno, začuje školsko zvono, jasno.

Pripovjedač:

Jeste li čuli isto što i ja? Ako sam dobro shvatio, naš Mali Strah najradije ne bi plašio. Kakav je to strah što plašio ne bi? Meni nije jasno. A tebi?

Učiteljica Fobija:

Tiho, molim! Plašematika sada je na redu.
Molim, uzmite kredu. Blijedu!
Danas su na redu više-manje strašni zadaci.
Da vas čujem!
Strah od mraka veći je od...

Jedan od strahova:

Pauk straha.

Učiteljica Fobija:

Točno. Strah od vuka manji je od...

Drugi od strahova:

Straha od pranja ruka.

Učiteljica Fobija:

Apsolutno. Posebno u zadnje vrijeme, strah od pranja ruku stvara goleme probleme.
Strah od visine...

Dubina:

Manji je od straha od dubine.

Visina:

To istina nije. Ja sam se rodila prije. Pet minuta prije!

Učiteljica Fobija:

Dosta vas dvije! To važno nije. Ta su dva straha podjednako jaka.
Strah od samoće...

Mali strah:

Manji je od najmanjeg straha.

Dijete:

Kako, molim, pa ja se toga najviše bojim.

Učiteljica Fobija:

Nije tako! Kod tebe sve naopako.
Knjiga kaže da bi takav strah, trebao oduzimati dah.
Manji od najmanjeg straha.
Prvi put da takvo nešto čujem! Možda snujem?
Sada već za tebe, Mali, strahujem.
Što da sutra, na ispitu, očekujem?

Mali Strah:

Pokušat ću biti strašan, jako strašan, nenadmašan.

Učiteljica Fobija:

Tako treba, glavu gore, male moje noćne more.
Gdje smo ono stali, strahovi moji mali?
Strah od povrća veći je od...

Treći od strahova:

Straha od voća.

Učiteljica Fobija:

Točno. A sad pitanje najteže.
Jel strašnije povrće kuhano ili svježije?

Strahovi strašna usta otvore, na pitanje da odgovore, ali...

E, to je za domaći, ali molim, bez pomoći.
Dosta ste sjedili, bili ste vrijedni, zaslužena nagrada slijedi.

Strahovi:

Uuuuu!
Imamo strahovježbu!

Učiteljica Fobija:

Tako je! U vrstu!
I...

Strahovi: (strašnim šaptom)

Udah! Izdah! Ja sam strah! Kostu pretvaram u prah!
Lijevo! Desno! Ti se bojiš! Čim me vidiš, ne postojiš!
Gore! Dolje! Ja sam strah! Na oči ti pada mrak!
Tiho! Glasno! Reci Bu! Preplašit ću te u snu!

Učiteljica Fobija:

Prestrašno! Bravo! Tako sam vas učila!
Sad još samo strahosklek, strahozgib i strahošnjaci, potom strašni strahomet i strahoboj,
strašni đaci.

Mali Strah:

Oprostite, učiteljice Fobijo, boli me noga.

Učiteljica Fobija:

Takvo nešto nikad čula nisam.
Vježbaj, stoga!

*Strahovi vježbaju strašne vježbe, u početku plaho, a onda sve strašnije, glasnije, jasnije, opasnije.
Sve nenadmašnije i nenadmašnije.
Na izmaku snaga, u posljednji čas, strašno školsko zvono donese spas.*

Pripovjedač:

Strašno je bilo ovo. Što to vidim? Nešto novo? Neki novi strašnoškolski predmet? (čita s ploče)
Strah i...

Učiteljica Fobija:

... trepet. Strah i trepet.

Strahovi moji mali, broj preplašene djece u stalnom je porastu.

Podaci govore u našu korist. Primjerice, pogledajte ovo preplašeno lice.

Samo je na području dijela zemlje ovog, u proteklih nekoliko noćiju, broj prestrašenih očiju, narastao na pet! Strahovi, uskoro ćemo osvojiti svijet.

U onom dijelu zemlje, veliki preokret! Broj preplašenih porastao za deset.

Europa i Azija, čista fantazija! Tamo u prosjeku dnevno, pardon noćno, čak sedam od devet, ne žele sami u krevet. Nije li to sjajno?

Strahovi:

(strahovi u isti mah, smijehom strašnim ispune zrak, svi osim jednoga...)

Buahahaha!

Mali Strah:

Oprostite, učiteljice Fobija. Mislim... Nije baš lijepo od nas smijati im se na sav glas.

Učiteljica Fobija:

Nije lijepo? Neobično! Možda snujem?

Prvi put da takvo nešto čujem!

On mora da se šali. Gdje smo ono bili stali, strahovi moji mali?

Dubina i Visina:

Pričali ste kako čak sedam od devet, ne žele sami u krevet, nije li to...

Učiteljica Fobija:

Sjajno, hvala! Pa nije to stvar mala.

Za danas smo završili, baš ste strašni bili!

Strahovi:

Strašan vam ostatak dana, učiteljice Fobija!

Učiteljica Fobija:

I vama, strahovi moji mali!

Opet zazvoni zvono strašno. Dovoljno glasno da je svima jasno što to znači. Da gotov je školski dan, svatko hita u svoj stan. Svi, osim jednoga.

Mali Strah i dalje sjedi. Ne, nije ni tužan ni ljut. Samo malo zabrinut.

Kad pogled na njega svrati, učiteljica mu se obrati.

Manje strašno nego inače.

Učiteljica Fobija:

A ti, Mali, malo te strah? Sutra je tvoj važan dan, strašni šesti rođendan, plašiti ćeš počet sam!

Tvoje prvo plašenje! Bu, kad se sjetim ja, svoga prvog plašenja. Kakvo je to plašenje bilo! Glavu gore, samo hrabro i bez brige, svi ti držimo fige!

Dijete:

Plašiti sam? Bez mame i tate? Mene bi bilo jako strah.

SCENA TREĆA

Preprestrašna noć je ova.

Na vrhu krova huče sova.

Proradi tvornica strašnih snova.

U spavaćoj sobi Maloga Straha, Mali Strah i njegova majka.

Iznad kreveta, Šišmiš Strašni, već odavno spava, umoran od strašnog dana.

Pred spavanje. U strašnim pidžamama, a Mali Strah kaže...

Mali Strah:

Znaš, mama, Šišmiš kaže da bi se i on jako prestrašio kad bi već sutra prvi put plašio.

Ne mogu vjerovati koliko je plašljiv, a izgleda tako neustrašiv.

Mama:

A ja kažem da ne moraš se bojati.

Malo straha i kod tebe može postojati.

Strašno sam, strašno ponosna na tebe!

Mali Strah:

Tko je rekao da ja se bojim,

ja u uspjeh nimalo ne dvojim.

Da se boji je rekao on! (*pokaže na Šišmiša kojem pada glava, odavno već on snom pravednika spava*)

Mama:

Naravno, naravno, strašno moje maleno.

Reci mu da ne mora se plašiti,

ništa lakše nego djecu strašiti.

I zabavno, pritom! Pravo otkriće!

A što se tebe tiče, obiteljski posao od sutra ćeš slijediti.

Kad te dijete sretne, morat će problijediti.

Noćne more netko mora unaprijediti.

Tradiciju plašenja slavnu naslijediti.

Mali Strah:

Ti mama, kao tata baš,

nepoznatim riječima često barataš.

Što to znači naslijediti?

Mama:

Naslijediti znači nastaviti slijediti,

obiteljska slava ne smije izbljediti.

Mali Strah:

Molim, prestani me zbunjivati.

Problijediti, izbljediti.

Tvoj odgovor je takav

da ne mogu ga slijediti.

A što ako ja ne želim nikoga naslijediti?

Mama:

Glupost, to je nemoguće!
To je tradicija naše slavne kuće.

Mali Strah:

Tra što? Zašto?

Mama:

Tradicija tvoj je pradjed
koji sada već je sijed,
ali kad je imao pet
već je bio strah i trepet.
Nakon toga djed i baka,
pa tvoj tata...

Mali Strah:

Strah od mraka.
Mislim da sam shvatio.
A mama, što to znači noćna mora?

Mama:

Ono što se noću mora.
A sad na spavanje.
Strašno se naspavaj,
strašne snove sanjaj
Sutra je važan dan,
Tvoj šesti rođendan.
Strašna noć, maleni!

Mali Strah:

Strašna si mama, ali znaš i sama
da bez Buspavanke ne mogu ni usnuti,
ni spavati, a ni strašno sanjati
i da mi se zijeva samo kad se pjeva.

Kreće BUSPAVANKA stara, iz uobičajenog repertoara, Bu Bu Bu Bu

Mali Strah:

Ne ovu, Šišmiš kaže da bi htio novu.
I Sova s krova traži nova slova.

*Dok se Malom Strahu zijeva, mama izmišlja dok pjeva.
Buspavanka kreće nova, koju nikad nisu čuli ni Šišmiš ni Sova.*

Pripovjedač:

Ne, ne i ne!
Možete me počupati za kosu, za uši vući,
ali vam neću otkriti kako buspavanka zvuči.
Čuo sam da je preprestrašna.
Čuo sam da je prepremračna.
Zbilja je sjajna, ali to je tajna.
Prepretajna. I za malu djecu nije. U njoj se svašta mračno krije.

A vi mi se nekako prepemali činite.
Što? Želite je ipak pokušati čuti?
Jako je tiha, načulite uši, ...

Mama:

Sad kada pala je noć
bu bu bu bu
Strašni san skoro će doć
tu tu tu tu
On doći ti mora kao noćna mora uuuu
u tvoj san,
strašni u san.

(strašni parlando)

Kad more se jave, svijet prepun je strave,
dok more se roje, svijet crne je boje.
Tvornica stara, strašne snove stvara,
Šalje ih u mrak da ispune zrak.
Kad je netko plah, da oduzmu dah.

Sad kada pala je noć
bu bu bu bu
Strašni san skoro će doć'
tu tu tu tu
On doći ti mora kao noćna mora uuuu
u tvoj san,
strašni u san,
crni u san,
strašni u san.

Mali Strah:

Strašna noć, mamice!

Mama:

Strašna noć, maleni!

Pripovjedač:

Jesu li svi usnuli?
Dobro, i tako je naše malo biće
glavni lik ove strašne priče,
u krevet legao i strašne snove sanjao,
pred svoj veliki dan,
strašni šesti rođendan.

(prestrašenom biću koje sluša priču)

A ti?
Gdje se ti sad skrivaš?
Možda i ti snivaš?
Nema veze, ništa zato.
Nastavit ću ovu priču
o malenom, strašnom biću

pa tko sluša, sluša.

(prestrašenima svima)

Sjećate se možda riječi čarobne?

Molim, nek' mi netko pomogne!

Tri, četiri!

Bu!

Glasnije!

Bu!

Jasnije!

Bu!

Strašnije!

Bu!

Opasnije!

Dijete: *(odjednom hrabro)*

Bu!

Pripovjedač:

O, i ti si tu.

A gdje je Mali Strah? Čini se da još je u dubokom snu.

Hoćemo ga probuditi? Tri, četiri, BU!

Pojavi se Mali Strah. Istovremeno i hrabar i plah.

Susret u noći – oči u oči.

Pripovjedač:

Mislim da je vrijeme da ih ostavimo same, bez tate i mame. Pst!

SCENA ČETVRTA

*Priča završava gdje i počela.
Strah je u trenu na dječjem terenu.
Vidimo dvije prilike snene.
Malčice prestrašene.*

Mali Strah:
(plaho) Smetam?

Dijete:
Nešto si rekao?

Mali Strah:
(hrabrije) Ja bih malo plašio.

Dijete:
Molim?

Mali Strah:
(sasvim hrabro) Ja bih malo plašio. Bu!

Dijete:
Joj, kako si me prestrašio. *(pod pokrivač se skrije, strah ga je više nego prije)*

Mali Strah:
Zar već?
(strašno zadovoljno)
O, pa to i nije bilo tako teško!
Stani, stani, nemoj odmah pobjeći!
Moram ti nešto važno reći!

Dijete:
Što to?

Mali Strah:
Danas mi je rođendan!

Dijete *(počne pjevati, a da izvirilo nije)*
Sretan rođendan ti, sretan rođendan ti, sretan ro-đen-dan *(izviri)*
Čekaj malo, kako se ti uopće zoveš?

Mali Strah:
Zovem se Strah, Mali Strah.
I ovdje sam došao oduzeti ti dah! Bu!

Dijete *(ljutito pod pokrivačem):*
Ne želim tvoje strašne priče
to me se čak ni ne tiče.
Van iz moje sobe!
Ti si jedno strašno biće! *(izviri)* Samo da znaš! *(ponovno se skrije)*

Mali Strah:

Odlično, znači da sam uspio. A ja se brinuo. Ispit sam položio, otjerao te u krevet, dobit ću pet. Bit će na mene ponosan cijeli strašni svijet.

Dijete:

Strašan ti je taj tvoj strašni svijet.

Mali Strah:

Molim? Što ti pada na pamet?

Dobro, i meni se ponekad strašnim učini.

Ali, to je tradicija naše kuće

i tako nas u školi uče.

Plašematika, Plašinski, Strahopoštovanje, Strahovježbe i Strah i trepet, moj najdraži predmet.

Dijete:

Kakve vas to stvari uče? I u školi i kod kuće.

Plašiti djecu? To baš i nije lijepo.

Mali Strah:

E, upravo sam to ja u školi rekao.

I znaš što se dogodilo? Jedinicu sam dobio.

Dijete:

Stvarno? Strašno!

Mali Strah:

Istina! Za kaznu sam na ploču morao napisati: Strah i trepet puta deset.

Strah i trepet, strah i trepet, strah i trepet...

Dijete:

Dobro, dobro, mislim da sam shvatio.

I mene je jučer učitelj kaznio.

Mali Strah:

Stvarno? Strašno!

Dijete:

Istina! Za kaznu sam morao stajati u kutu cijelu jednu minutu.

Mali Strah:

Stvarno? Strašno!

Dijete pomisli kako bi bilo lijepo pokraj Malog Straha sjesti.

Zato skupi hrabrosti pa to i učini.

Dijete:

Istina. Onda sam se bojao reći mami, jer mama ne voli kad sam u kazni i onda se dogode problemi razni. Za kaznu me i mama kazni pa budem u duploj kazni, a kad tata vidi da sam u kazni...

Mali Strah:

Onda te i on kazni. Mislim da sam shvatio.

Dijete:

A ti, jel' se i ti nečega bojiš?

Mali Strah:

Malo sam se bojao doći tu.

Dijete:

Stvarno? To ne bih pomislio ni u snu.

Mali Strah:

(izmotavajući se strašno)

Hoću reći, malo sam se plašio što moram kad ostaneš sam, doći tu, reću Bu, biti strašan, nenadmašan...

Dijete:

Ali ja sam samo dijete.

Mali Strah:

Pa ja nikad do sad nisam susreo pravo dijete, samo dijete od makete što ga imamo u školi. Stoga, malo sam se plašio toga.

Dijete:

Čekaj malo, ti se bojiš biti strašan?

Mali Strah:

Rekao sam malo.

Dijete:

Ti se, znači, bojiš biti malo strašan?

Mali Strah:

Ne, ja se malo bojim biti strašan!

Dijete:

Strah koji se malo boji.

Takvo nešto da postoji? Nikad čuo.

Drugačijim sam te zamišljao

kad o tebi sam razmišljao.

Mali Strah:

Moram priznati da i sa mnom je tako,

nisam mislio da prepast' ću te lako.

Čini se da biti strah ništa strašno nije.

Dijete:

I da se u nečem strašnom puno lijepog krije.

Već se bojim manje nego prije,

strah ni za mene ništa strašno nije.

Mali Strah:

Ja sad moram ići. Na prvi sat u školu stići.

Svima se pohvaliti da uspio sam plašiti.

Dijete:

U školu? Navečer u pola devet?

Mali Strah:

Ja u školu, ti u krevet!

To ti je kod nas tako, cijelo vrijeme naopako.

Bilo mi je drago!

Dijete:

Zar se više nećemo vidjeti?

Nikad?

Mali Strah:

To sigurno nije tako. Vidjet ćemo se, i to lako.

Sjećaš se riječi čarobne? Kad kažeš...

Dijete:

Bu, bit ćeš tu.

Pripovjedač:

Nešto si rekao?

Dijete:

Znaš, ništa strašno nije
mrak što se u sobi krije.

Nit' je strašno, tik pred san,
ostati u sobi sam.

Nije strašno strašiti se,
nepoznatog plašiti se.

A što nisi znao prije,
možda nešto lijepo krije.

Znaš?

Još te samo jedno molim,
ugasi svjetlo, više se ne bojim.

Laku noć, tatice!

Tata ponosno zatvori vrata.

Gasi se svjetlo, pali se mrak.

Mala Hrabrost zamijeni Strah.

K R A J